

Enric Balagué Valls és un advocat de Tarragona que exerceix la professió des de fa ja catorze anys, malgrat la seva joventut. Es va decidir per aquest món quan era un adolescent i de seguida va adonar-se que no havia errat en l'elecció. Ens explica com van ser els inicis de la seva carrera: **"El primer xoc va ser anar a estudiar a Barcelona, perquè jo, com qui diu, encara no havia sortit mai de la meua ciutat. A la universitat vaig tenir la sort de trobar-me amb grans professors que em van fer entrar amb molta il·lusió en el camp del dret."** Acabats els estudis, va fer una passantia de la qual assegura haver tret un molt bon profit: **"En aquella època érem relativament pocs els qui ens col·legiàvem, no ho feia tothom que acabava la carrera. Penso que ara hi ha més temeritat, que tots es llencen a obrir despatx de seguida. Però aleshores només un company i jo ens vam anar a inscriure a Tarragona. Després vaig començar la passantia al costat de Josep Felip."** I continua: **"El seu era un bufet multidisciplinari, hi vaig treballar molt fort, i també hi vaig aprendre molt, és com si allà hi hagués fet un màster en pràctica jurídica."**

La seva experiència ens porta, doncs, a parlar d'un tema tan debatut com és el de l'accés a la professió: **"En primer lloc, crec que hem de partir de la base que molts dels estudiants de dret es miren l'exercici des d'una òptica equivocada. L'engany és pensar que quan acabaran la carrera començaran a guanyar diners a cabassos, i això no és cert. El que cal per anar tirant endavant és treballar molt, dedicar-hi hores, fer les coses bé, i així de mica en mica anar adquirint prestigi."** No obstant això, l'Enric no veu el problema en l'accés, i ens ho explica: **"Considero que qualsevol llicenciat en dret ha de tenir la llibertat de poder exercir com a advocat. El que ja no em sembla tan bé és que aquí, a diferència dels països de l'entorn, hi ha molts lletrats que compaginen la seva feina liberal amb la de funcionari o amb un càrrec en una empresa, per exemple. Si això no estigués permès i es parlés d'incompatibilitats, el nombre de professionals es reduiria a la meitat."**

El nostre personatge va participar en la fundació del Bufet Habeas, que és un despatx multidisciplinari. L'Enric defensa aquest model de bufet que ofereix un servei integral: **"Crec que ja s'ha acabat aquell advocat que treballava tot sol i que portava tots els temes que arribaven al seu despatx. La qüestió és adonar-se que un mateix no ho pot fer tot i que per poder donar un servei integral al client, el millor és que es posi en contacte amb advocats especialitzats en cada una de les matèries i que l'atengui el que més bé li podrà resoldre el conflicte que el preocupa."** De totes maneres, es mira amb escepticisme l'esdevenidor dels grans despatxos: **"Més de 25 o 30 advocats ja em sembla una exageració. Fonamentalment el que s'estableix entre el lletrat i el seu client és una relació de confiança i en aquest tipus de centres és fàcil que es perdi."** I afegeix: **"A tothom li agrada tenir tractes amb una persona en concret i no que li enviïn el treballadors número 180 perquè li porti el cas."** Fins i tot es comença a

parlar de franquícies en el món del dret, i l'Enric té una opinió formada al respecte: **"Que funcionin o no també té molt a veure amb el mateix que comentava ara. La feina de l'advocat no és mecànica, no és igual ajudar una persona a resoldre un conflicte que l'amoïna que vendre una rentadora o un sabó determinats. Aquesta és una feina amb un component humanista important, tot parteix d'una manera de fer, de pensar i fins i tot de negociar."**

Arribar a un acord amb la part contrària significa moltes vegades un pas endavant: **"Un empat és en moltes ocasions millor que una victòria, perquè aquest ja el tens d'entrada i l'altre no saps si l'aconseguiràs."** En relació al tema del contenciós, aquest tarragoní es mostra força decebut del sistema judicial: **"Avui dia hi ha un gran nombre de magistrats massa joves, que poden tenir molts coneixements que els ha aportat l'escola, però els manca l'experiència necessària per dictar unes sentències prou justes. Jo mateix m'adono que ara em veuria amb cor de dictar una resolució i que no ho hagués pogut fer uns quants anys enrere perquè tot és qüestió de maduresa."** Pel que fa al retard que es produeix a la majoria de jutjats de Catalunya, assegura: **"Sóc del parer que és bàsicament un problema de jutges i material. El fet que hi hagi alguns tribunals que funcionin correctament em fa pensar massa vegades que l'error es troba en la mala organització, que si hi ha un jutge i un secretari que treballen i fan treballar el personal, la cosa va endavant."** I encara afegeix: **"Un jutjat no és una gran empresa que costi de gestionar; és un petit taller amb no gaire més de deu persones, és una estructura petita i hauria de funcionar molt millor."** Pel que fa a l'ús de la llengua catalana explica que a Tarragona gairebé és nul: **"Seguiment la solució passa perquè els funcionaris i els jutges siguin catalans. A la nostra província ens trobem majoritàriament amb un personal de pas, que espera el trasllat immediat cap a Saragossa o València, i això no ajuda gens a la normalització."**

Saber quin serà el rol que la societat donarà a l'advocat el dia de demà és encara una mica precipitat, però l'Enric Balagué ja veu certes complicacions: **"Em sembla que els temps que vénen seran difícils perquè crec que l'únic que es mantindrà tal com fins ara serà el dret penal: el dret laboral se l'estan menjant els graduats socials, l'immobiliari ja és en moltes ocasions cosa dels agents de la propietat, en el tema matrimonial han sorgit els mediadors, en dret fiscal han aparegut els assessors, etc. Per tant, segons la meua opinió el que caldrà és plantejar-se tot aquest seguit de transformacions i fer una reestructuració del nostre propi mercat."**

El missatge que ens transmet aquest jove de cara al futur no és gaire esperançador, però estem convençuts que amb l'entusiasme i la il·lusió que mostra per continuar treballant i lluitant per portar a terme els seus objectius, ell serà dels que sabran trobar una sortida positiva.

“Un empat és en moltes ocasions millor que una victòria, perquè aquest ja el tens d’entrada i l’altre no saps si l’aconseguiràs”

Enric Balagué - Tarragona (Tarragonès)